

Mit første møde med Sherlock Holmes

af
Mia Stampe

Til stor beklagelse og irritation for mig selv kan jeg ikke huske præcist, hvornår jeg blev interesseret i Sherlock Holmes-historier.

Da jeg var lille, saa jeg engang en Sherlock Holmes-film og fandt den da utroligt kedelig — utvivlsomt fordi jeg ikke forstod den. Af samme grund interesserede jeg mig overhovedet ikke for bemeldte person, før vi i 9. klasse læste en forenklet udgave af *The Hound of the Baskervilles*. Saadan en "Easy Reader — 1500 words" (eller noget i den retning) har uheldigvis forkortet temmelig meget af Watsons sprogstil væk.

Rigtigt interesseret blev jeg, da jeg saa en filmatisering af en af historierne med Basil Rathbone som Sherlock Holmes — han er for øvrigt den bedste fortolker af Sherlock Holmes-skikkelsen.

Herefter laante jeg alle bøgerne paa biblioteket og havde dem faktisk permanent i ni maaneder (Tip: for bøger som skal genstemples i Odenses bogbusser kan det ikke registreres, om de er reserverede — undskyld til eventuelle bibliotekarer).

I længden blev man dog træt af at rende i bogbussen, saa jeg besluttede, at jeg nok maatte anskaffe nogle bøger selv. Da jeg sidste sommer var en uge i London, var det jo en passende lejlighed til at faa fat i den ægte vare. Jeg nød virkelig den tur, og jeg saa mange af de i historierne nævnte ting og steder, som jeg kunne huske.

Jeg var med paa en saakaldt "Sherlock Holmes guide tour", hvor en engelsk Sherlock Holmes fan med iver viste os (en etnisk blandet gruppe paa ca. 10 personer) rundt til en del ydmyge baggaarde og passager, som han paastod var Holmes' London. De døde rotter, vi maatte gaa udenom, var nu nok anbragt der til lejligheden. Men det var da en meget morsom spadseretur, hvor vi saa noget af det, som turister ellers ikke ser.

Jeg blev ogsaa klar over, at der fandtes en Sherlock Holmes-klub, som jeg gerne ville vide mere om. Det var et detektivarbejde at finde adressen, og det bliver for langt at beskrive alle de mennesker, jeg spurgte, som kendte nogen (... som maaske kendte noget til et-eller-andet osv ...). I hvert fald brugte jeg det meste af en dag paa at slide sko-saaler i Londons gader.

Jeg endte i "The Old Curiosity Shop"; en lille forretning med alt muligt, kendt af alle, der har været i London, tror jeg. I min "samtale" med indehaveren henvendte en engelsk gentleman sig til mig for at yde mig sin bistand. Han tog telefonbogen og slog The Sherlock Holmes Society op!

Saadan var det! Jeg tror, jeg følte mig som Watson maa have følt det, naar Holmes giver en forklaring, som synes meget enkel — bagefter. Men glad var jeg naturligvis.

Da jeg kom hjem, fandt jeg ud af, at der ogsaa var en dansk Sherlock Holmes-klub, som jeg til min store glæde blev medlem af.

Da der kom indbydelse til aarsmøde, var det med stor spænding, jeg tog afsted til København. Hvordan var de mennesker jeg ville møde? Jeg havde masser af tid, men kom naturligvis alligevel for sent. Det er ynkeligt, naar en provinsbo kommer til Hovedstaden og maa spørge om vej til Raadhuspladsen.

Men endelig fandt jeg klubbens tilholdssted og fik min enorme nysgerrighed stillet. Jeg blev hilst af glade mennesker. Ganske almindelige mennesker — ligesom mig selv. Det var en af de dejligste aftener, og det sjoveste middags-selskab, jeg har været til.

Til sidst en særlig tak til Svend Ranild, fordi han saa taalmodigt forklarede mig alle de traditioner m.m., man som nyt medlem ikke ville have forstaaet.

